

Տ. ՎԱՉԵ ԱՔԵՂԱ ՄԿՐՏՉՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԳԱՅԱՆԵ ՎԱՆՔՈՒՄ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(1 հունվարի 2023 թ.)

Սիրելի՛ հավատացյալներ,

Ահա մի քանի ժամ է անցել, ինչ արդեն նոր տարի է: Թեեւ նույն Ամանորի այս ամսաթիվը պայմանական է, քանի որ ժամանակը չունի որեւէ բաժանարար սահմաններ. ժամանակը հոսում է հեղեղի պես: Սակայն մարդուն բնորոշ են այս ժամանակի հեղեղի մեջ առանձնացնելու դեպքերը, որոնք կտային հնարավորություն սահմանելու որոշակի գծեր՝ տարանջատելով ապագան անցյալից: Եւ ահա այդպիսի սահմանագծերից է Ամանորի տոնախմբումը: Ամանորը, իրապես, յուրահատուկ հաճելի տոն է, որի տոնակատարումն ուղեկցվում է ուրախությամբ, զարդարված տոնածառով, ընտանեկան սեղանով: Ակամայից նկատում ես, թե ինչպես են կերպարանափոխվում մարդիկ, ինչպես սիրալի են դառնում, ուրախ եւ բարյացակամ: Հյուր են գնում, շնորհավորում եւ նվերներ փոխանցում միմյանց: Եւ կանգնում ու մտածում ես՝ երանի միշտ այսպես լինեն, երանի միշտ մարդիկ այսպես երջանիկ լինեն:

Սակայն երբ այժմ կանգնած ենք նոր թվականի նախաշեմին, երբ դիտում ենք, թե ինչպես է ժամանակը հոսում, մեր մեջ առավել սրվում, ուժեղանում է ժամանակավորի գիտակցման զգացողությունը: Երբ քեզ թվում է, թե երջանիկ ես, այդ երջանկության ապրումի հետ գալիս եւ խառնվում է մի անգիտակից տագնապի զգացում՝ իսկ եթե հանկարծ այս ամենն արագ ավարտվի: Եւ այդպես հաճախ է պատահում: Ճիշտ է, մենք դրա մասին քիչ ենք մտածում, սակայն այդպիսի ավարտի մասին մեզ միշտ հիշեցնում է մեր այս կյանքի վաղանցիկությունը: Ինչո՞ւ է այդպես, որովհետեւ երկրային երջանկությունը չունի հենարան իրենով, որովհետեւ մարդկային կյանքի լիակատարությունը կամ այն, ինչը մենք անվանում ենք մարդկային երջանկություն, առաջին հերթին Աստծու

պարգեւ է, նրա իրական հիմքը հավիտենություն մեջ է: Առանց այդ հավիտենության զգացումի չի կարող լինել իրական երջանկություն՝ անգամ այն երկրային երջանկությունը, որը մենք այս տոնական օրերին մաղթում ենք միմյանց: Թեպետ հավիտենության զգացումը հակասության մեջ է մտնում մեր արարված գոյության հետ, սակայն միեւնույն պահին մարդ կրում է թեթեւության զգացում, ունենում է ժամանակից ազատության զգացողություն, սլացք, թռիչք այդ ժամանակի վրայով, ինչը նշան է այդ ժամանակից ազատ լինելու, նշան է այն բանի, որ Աստծու զավակները՝ քրիստոնյաներն, ազատ են:

Մենք նոր թվական մուտք ենք գործում խառն զգացումներով: Գիտենք, որ այս գալիք տարում կյանքը, ինչպես նախկինում, պետք է բերի իր խնդիրները, հոգսերը, որ ժամանակն ունի իր աներեր ընթացքը, սակայն այս ամենով հանդերձ, մենք հույս ենք ունենում նոր ու առավել լավ կյանքի եւ միեւնույն ժամանակ, զգում ենք թաքնված անհանգստություն ապագայի նկատմամբ, որն անհայտ է եւ խորհրդավոր: Այո՛, ապագան մեզանից ծածկված է, բայց որպեսզի հասկանանք, թե ինչպիսին կլինի մեր կյանքի ճանապարհը, հարկավոր է՝ միշտ նկատի առնենք հետեւյալը. եթե մենք կատարում ենք բարի եւ լուսավոր գործեր, եթե մեր արարքների մեջ չկա նենգություն եւ երկիմաստություն, եթե մենք ոչ ոքի չենք մոլորեցնում՝ հռչակելով որոշակի նկրտումներ, սակայն իրականում հետապնդելով այլ նպատակներ, ապա Աստծու զորակցության ու օրհնության հույսն ունենք մեր գործերի մեջ: Եւ այս իմաստով մարդն իսկապես շատ առումներով որոշում է իր ապագան, քանի որ եթե գործում է այն, ինչ հաճելի է Աստծու կամքին, ապա Աստված իր հետ է: Մեր ժողովրդի պատմական փորձառությունը՝ իր վերելքներով եւ անկումներով, իր ուրախություններով եւ տխրություններով, անգամ ողբերգություններով հստակորեն պատկերում է այս գաղափարը: Աստծու հետ մենք կարող ենք միշտ առաջ գնալ՝ լիովին հույս ունենալով, որ Տերն իր գթությանմբ ու ողորմությանմբ մեզ երբեք չի թողնելու: Ու բնավ պատահական չէ, որ հենց այս օրը՝ տարեմուտի պատարագի ավարտին, Հայոց Եկեղեցիներում կատարվում է Հայրապետական մաղթանք, որի ընթացքում աղոթք ենք բարձրացնում առ Աստված Հայոց Վեհափառի՝ անսասան գահակալության, անխռով հովվապետության եւ աներկբա առաջնորդության համար: Աղոթում ենք, որ հայոց փարախի ցաքուցրիվ եղած անդամներն այլեւս մեկտեղվեն Հայոց Եկեղեցու մեջ՝ դառնալու մեկ հոտ եւ ունենալու

իրենց համար մեկ ու միակ հովիվը՝ Հայոց հայրապետը, ում միջոցով եւ առաջնորդությամբ աղերսագին խնդրում ենք երկնային Տիրոջը, որ այս նորասկիզբ տարում իր առատաբաշխ օրհնությունն ու ողորմությունն իբրեւ հույսի ծիածան տարածի հայ ժողովրդի կյանքի բոլոր օրերի վրա:

Սիրելի՛ հավատացյալներ,

Հայ Եկեղեցու ավանդության համաձայն նորամուտ տարվա առաջին օրը մենք միշտ սկսում ենք Սրբազան պատարագով, որը խորհրդանշորեն դառնում է, կարծես թե, յուրօրինակ օրհնաբեր եւ հոգեւոր ամուր կամուրջ անցող եւ գալիք տարիների միջեւ: Ուստի աղոթքով հայցենք բարձրյալ Աստծու զորակցությունը, պահպանությունը, որ պարգեւի մեզ այն հավատքը, գիտակցություն եւ կարողությունը՝ ամեն օր ապրելու, գործելու, արարելու Նրա սիրո եւ ջերմության մեջ, ի փառս եւ ի պայծառություն մեր Սուրբ Եկեղեցու եւ ի շինություն Հայոց աշխարհի, այժմ եւ միշտ:

